

Statele Unite ale Americii, statul Wisconsin, 17 decembrie 1994. Era o zi mohorâtă de iarnă, în care micul Chris venea pe lume. Deși s-au ivit multe probleme de-a lungul sarcinii, acesta nu a încetat să lupte pentru propria-i viață. Părinții, Christina și Clinton Stuart, abia trecuți de 20 de ani, încă nu aveau o bază financiară solidă care putea susține venirea unui copil în familia lor, așa că decid că ar fi mai bine atât pentru ei, cât și pentru copilul lor abia născut să îl dea spre adopție orfelinatului Saint Joseph. La fel ca mulți alți copii părăsiți de părinții lor din diverse motive, cu trecerea timpului, Chris și-a dat seama de faptul că a fost abandonat de părinții lui biologici, lucru incredibil de dureros pentru el. Simțea tot mai mult lipsa unei mame sau al unui tată care să îi fie alături în momentele dificile din viața lui. Cu toate că după un timp se împrietenise cu toți copiii din centru și avea sprijinul acestora, al asistenților sociali și al restului personalului, băiatul își dorea nespus de mult să fie adoptat de către o familie iubitoare. De multe ori încerca să își imagineze cum arată părinții lui și vroia să afle motivul pentru care a fost abandonat. Era furios când se gândea că nu i s-a acordat nici măcar o șansă, o oportunitate ca să poată demonstra ce copil cuminte și ascultător poate fi și că nu ar fi fost o povară pentru ai lui. Ar fi fost un ajutor și totodată un sprijin.

Anii treceau, Chris era tot mai mare și parcă șederea într-un centru de plasament l-a maturizat mai devreme. La puțin timp înainte de ziua lui de naștere, la începutul lui decembrie 2004 când ar fi împlinit vârsta de zece ani, a primit cel mai frumos cadou la care nu s-ar fi gândit nici un moment. A fost ziua când familia McKenzie l-a înfiat pe tanărul băiat. Chris era foarte fericit când a aflat marea veste, și anume că va pleca în curând din centru. Actele de adopție s-au întocmit repede, mai ales că mai marii instituției i-au perceput pe Angella și James McKenzie ca fiind niște părinți minunați pentru băiat. Aceștia erau cunoscuți pentru faptul că dețineau un mare lanț hotelier în Los Angeles, statul California, și toată lumea știa că sunt oameni educați și buni la suflet. Problema lor era că nu puteau avea copii și s-au gândit că ar fi minunat dacă ar înfia unul, fapt ce s-a și întâmplat.

Chris era mai mult decât încântat de noii lui părinți și când a aflat în ce parte a Americii va locui împreună cu ai lui, adică aproape de Oceanul Pacific, a rămas uimit și a fost totodată trist că se va îndepărta așa de mult de locul natal și de prietenii lui de la orfelinat.

Odată ajunși la locuința familiei McKenzie, proaspeții părinți i-au făcut cunoștință cu toți membrii casei, inclusiv cu personalul care se ocupa de bucătărie, menaj, grădinărit și așa mai departe. Era nevoie de mulți oameni pentru că în vila impunătoare să fie păstrată curățenia, să fie în permanență bucate proaspete și, nu în ultimul rând, ordinea la care familia

McKenzie ținea foarte mult. Casa era foarte mare, lucru oarecum ciudat pentru băiat, deoarece nu a văzut până atunci niciun cămin de mărimea aceea. Avea cincisprezece încăperi, patru băi, multe alte camere destinate distracțiilor, jocurilor și amuzamentelor. Nu după mult timp, cei trei au și părăsit locuința, deoarece trebuiau cumpărate cele necesare pentru noul membru al familiei. Chris a avut parte de cele mai îmbelșugate momente, pline de răsfăț, suport material și mai ales afecțiune părintească. Orice își dorea să aibă, i se cumpăra fără nicio problemă. Revenit acasă, bucătăresele îl întrebau ce i-ar plăcea să mănânce, pe când personalul cerea opinii despre cum ar dori să arate camera lui. Nefiind obișnuit să i se acorde atâtă atenție, era copleșit de bunăvoința tuturor. Atât Angella, cât și James erau încântați de fiul lor, care era ideal din punctul lor de vedere. Atmosfera din casă se schimbase radical. Dacă

Înainte soții erau triști din cauza faptului că Dumnezeu nu le-a dăruit un copilăș, acum totul era perfect pentru ei. Aveau tot ce și-au putut dori din punct de vedere material, iar sosirea unui copil în familia lor era tot ce mai visau.

O perioadă a fost în regulă. Chris era fericit cu noua sa familie, părinții erau foarte preocupați de copilul lor și îl dădeau fel de fel de lecții de pian, de franceză, de echitație, totul pentru ca băiatul lor să poată fi un om învățat și educat. Însă, cu trecerea timpului lucrurile s-au schimbat; James era tot mai ocupat cu gestionarea hotelurilor, iar Angella, care era mâna dreaptă a soțului său, îl însoțea pretutindeni. Crezând că ar fi bine pentru copil, pentru siguranța acestuia și liniștea ei și a soțului, Angella a angajat o bonă ca, în timpul cât erau plecați de acasă, acesta să nu rămână singur și nesupravegheat.

În tot acest timp, departe de însoțita Coastă de Vest, undeva în Wisconsin, părinții biologici al băiatului regretau tot mai mult că au renunțat așa ușor la unicul lor copil (după sarcina cu Chris, mama acestuia nu a mai putut avea copii). Se gândeau adesea ce mai face acesta, dacă este totul în regulă cu el și mai ales dacă l-a adoptat vreo familie. Măcinați de atâtea gânduri, într-o zi se decid să îl viziteze pe fiul lor, însă ajunși la centru, află că a fost luat de o familie influentă din Los Angeles. Auzind acestea, mama a intrat într-o stare de șoc, revenindu-și doar după câteva minute. Sufletul ei era măcinat de două emoții diferite: pe de o parte era foarte supărată că a irosit atâta timp și că nu l-a luat înapoi mai repede pe fiul ei, iar pe de altă parte era ambiționată de instinctul de mamă să pornească în căutarea lui.

Zis și făcut. În ciuda faptului că situația lor financiară nu era așa de bună, soții Stuart au pornit în aventura vieții lor. Aveau destul de mult de călătorit, așa că și-au luat provizii considerabile.

În cealaltă parte a Statelor Unite ale Americii, lucrurile erau diferite. Chris, având acum vârsta de 16 ani, își dorea parcă să evadeze din casa familiei sale adoptive. Era sătul de serile în care rămânea doar cu bona și cu personalul casei. Își dorea nespuse de mult ca părinții adoptivi să fie mai apropiați de el și mai presus de atât visa să își întâlnească într-o bună zi părinții biologici. Era foarte nefericit și câteodată se gândea cum ar fi fost dacă ar fi rămas în sânul familiei sale din Wisconsin. Credea că totuși timpul le va rezolva pe toate și că soții McKenzie se vor schimba. Însă nu a fost așa. Era tot mai rău. Tatăl era din ce în ce mai ocupat și pleca tot mai des în călătorii de afaceri, iar mama trebuia să îl însoțească.

Deși avea tot ce și-ar fi putut dori vreodată din punct de vedere material, nu avea parte de sprijinul părinților adoptivi și de afecțiunea acestora. Văzând că situația e neschimbată în casa celor din Los Angeles, nu îi mai păsa. De aceea spera și se ruga ca sărbătorile de iarnă ce urmau, să le petreacă alături de părinții lui adevărați. Băiatul era interesat de literatură și îi plăcea mult să citească, dar și să creeze texte literare. Astfel, cuprins de o mâhnire profundă, simțea nevoia de a-și așterne gândurile pe hârtie: „A nins toată noaptea. Sufletul meu ar fi dorit, poate, să se simtă trist – dar nu i-am îngăduit. De aceea am fost astăzi fericit, pentru că așa am voit eu. Am citit până noaptea târziu. Apoi am obosit și m-am întrebat asupra mea: Ce se va întâmpla mai departe cu mama și tata? Observ că mai mereu sunt ocupați cu afacerile familiei și eu sunt ca un spirit în această casă enormă. Dacă aș dispărea sau aș fugi de acasă, nimeni nu ar băga de seamă. Poate doar bona.”

În tot acest timp, pornind în marea aventură a vieții lor și mai ales în căutarea fiului, soții Stuart întâmpinau fel de fel de probleme și obstacole în drumul lung și anevoios către California. Deși au avut parte de momente dificile și solicitante pe tot parcursul călătoriei, niciodată nu au dat înapoi și nu au încetat să speră că îl vor găsi pe băiatul lor. Odată ajunși, într-o zi de duminică, în Los Angeles, întrebau trecătorii în stânga și în dreapta de adresa

respectivă unde stătea familia adoptivă al lui Chris. În cele din urmă, când au sosit la locuința mult căutată, teama de necunoscut i-a răscolit puțin, însă acest lucru nu i-a împiedicat să își atingă scopul, acela fiind de a-și recupera copilul.

Cea care a făcut primul pas a fost Christina. A sunat la ușa familiei McKenzie cu o ușoară nesiguranță (era conștientă de situația lor financiară și îi era teamă că băiatul nu îi va accepta, obișnuit fiind cu luxul din familia adoptivă). Răspunse majordomul familiei, Louis, un bărbat arătos de vreo 40 de ani, cu o ținută elegantă. Christina, ușor intimidată de postura bărbatului, uitase pentru o clipă scopul vizitei. Iși reveni într-o secundă. În momentul următor, îl întrebă pe acesta dacă domnii McKenzie sunt acasă. Louis răspunse afirmativ. Li invită pe amândoi înăuntru și îi pofti în salon pentru a-i putea anunța pe stăpânii casei de sosirea lor. S-a întâmplat ca tocmai atunci tânărul Chris să coboare din camera lui pentru o gustare. Întâlnirea celor trei era iminentă. Instinctul de mamă trezit în sufletul Christinei în momentul revederii după atâția ani al unicului ei fiu a fost mai puternic decât însăși ființa ei. În ciuda faptului că băiatul nu și-a cunoscut fizic niciodată părintii, a știut din clipa când i-a văzut pe soții Stuart că ei sunt familia lui adevărată. Deși era într-un fel furios pe ei, era foarte fericit că în sfârșit își întâlnește familia biologică. Șocul reîntâlnirii a fost puternic, iar băiatul nu a mai dorit să fie separat de părinții lui, nemaiputând să se despartă din brațele Christinei și ale lui Clinton.

Văzând ce se întâmplă în propria lui casă, James a fost iritat în adevăratul sens al cuvântului (ca să nu se producă un adevărat scandal, cei patru s-au calmat și au lămurit tot ce era de lămurit). Soții Stuart le-au explicat gazdelor faptul că atunci când s-a născut băiatul, aceștia erau foarte tineri și nu aveau încă o situație materială capabilă să poată susține venirea unui copil în familia lor. Totuși, James era profund jignit de nerușinarea de care dădeau dovadă cei doi apărând în viața lor după ce l-au abandonat pe Chris. Însă mult mai puternic era sentimentul acela pe care îl are o persoană atunci când e pe cale să piardă ceva prețios pentru el.

Gândindu-se că perioada sărbătorilor de iarnă se apropie și trebuie să fie mai generoasă, mai bună, Angella face o dezvăluire. După ani și ani în care nu au reușit să aibă nici un urmaș, iată că acum a mărturisit că e însărcinată. Fusesse la un control la medicul familiei și aflase marea veste acum ceva vreme, însă nu vroia să-i spună soțului ei decât de Crăciun. De uimit ce era, James nu a mai știut cum să reacționeze. Îl cuprinsese o bucurie imensă la aflarea veștii. Astfel, s-au întocmit toate actele necesare de către notarul familiei, Chris a rămas în cele din urmă la familia lui, iar soții McKenzie erau încântați de sarcina neașteptată a Angellei, în cazul acesta având de câștigat ambele familii: cei din Los Angeles și-au împlinit marea dorință, aceea de a avea un copil, iar soții Stuart l-au recuperat pe Chris, întregindu-și astfel familia, iar băiatul și-a văzut și el realizat visul, adică petrecerea sărbătorilor de iarnă cu familia adevărată, ca de altfel tot restul vieții alături de aceștia.

AUTOR: Fenics Betty, Clasa a XII-a E, Liceul Industrial Nr 1. Sighetu Marmatiei